

Hồi 494

Tử bất minh mục

ân Long hiệu tách khỏi đội thuyền, một mình ngược dòng lên phía tây.

Nhiếp Thiên Hoàn đứng trên đài chỉ huy, bên cạnh là hai đại tướng đắc lực nhất Mã Quân và Chu Thiệu. Ngoại trừ Hác Trường Hanh, đây là hai người được lão tín nhiệm nhất.

Mỗi lần lão hội diện với Hoàn Huyền, đều y theo quy củ giang hồ, an bài mọi chuyện theo nguyên tắc "bình đẳng": Số thuyền bằng nhau, số người đi theo cũng bằng nhau, chiến thuyền không được nằm trong trạng thái chuẩn bị chiến đấu.

Lần này là Hoàn Huyền chủ động hẹn ước, lại nói rõ sẽ lên Vân Long hiệu để gặp mặt lão, tùy từng hạn định chỉ được hai người. Theo tình hình này, đương nhiên Nhiếp Thiên Hoàn lão chiếm hết thế thượng phong.

Bất luận tùy từng của Hoàn Huyền có thân thủ cao minh đến thế nào, chỉ cần Mã Quân và Chu Thiệu có thể đối phó với chúng một lát, lão nắm chắc chỉ trong vài chiêu, liệu mình thụ thương sẽ giết được Hoàn Huyền.

Lái thuyền là hai mươi huynh đệ Lương Hồ bang, đều là những tinh anh trong số bang chúng tinh nhuệ nhất, đủ thực lực cản trở cứu binh của địch.

Thế nhưng không biết vì sao mà lão lại có cảm giác không nắm chắc chút nào.

Vấn đề có lẽ là do lão không biết người biết ta chăng?

Nhiếp Thiên Hoàn cả đời quen gặp sóng gió, so với tình huống ác liệt trước mắt, lão không nhớ đã gặp qua bao nhiêu lần, nhưng lão chưa từng có cảm giác mù mờ không có chủ định như bây giờ.

Lão tuy quá hiểu Hoàn Huyền, đối với sự nông sâu về võ công của hãn cũng đại khái nhận biết được, lại hiểu y là kẻ vô tình vô nghĩa có thể trở mặt bất cứ lúc nào. Nhưng đối với Tiều Tung, lão lại không biết một chút gì. Chỉ biết Tiều Tung là kẻ chủ sự cao môn có thể lực nhất ở Ba Thục, thao túng nền kinh tế của toàn Ba Thục, đến ngay kẻ không chuyện gì mà không dám làm như Can Quy mà cũng cam tâm để y sử dụng, có thể thấy người này không hề đơn giản, không phải là cao môn danh sĩ tầm thường.

Tiều Tung sẽ là một trong hai tên tùy tùng theo Hoàn Huyền chăng?

Điều này rất có khả năng, tên tùy tùng còn lại nhất định là thủ hạ đắc lực thay thế cho Can Quy của Hoàn Huyền - Tiêu Phụng Tiên.

Khi Hoàn Vĩ chuyển khẩu tín của Hoàn Huyền đến, nói rằng Hoàn Huyền muốn gặp mặt lão, thương lượng đại sự, Nhiếp Thiên Hoàn liền nghĩ thấy mùi nguy hiểm, biết Hoàn Huyền muốn giết lão. Đây là thứ xúc giác kỳ dị đã bồi dưỡng nhiều đối với nguy cơ của lão, không hề có đạo lý gì, nhưng chưa từng sai trật. Lão tin chắc lần này cũng không ngoại lệ, do đó quyết định tiên hạ thủ vi cường.

Sự an bày cao minh nhất là sai Hác Trường Hanh quay về Lương Hồ, nếu lão không giết được Hoàn Huyền, hai bên trở mặt khai chiến, thì lão tiên có thể công lui có thể thủ được.

Bất luận tình huống ác liệt đến thế nào, với thân thủ của lão, căn bản không có một người nào ngăn được.

Bỗng lão nghĩ đến Nhậm Thanh Thị, nếu như không có thị đề tỉnh, lão đã không lưu lại một nửa thực lực ở Lương Hồ gìn giữ căn cứ địa.

Chợt Chu Thiệu đứng cạnh bên giật mình thốt: "Đến rồi!".

Một chiếc chiến hạm lớn xuất hiện ở phía trước, thuận dòng tiến tới, phấp phới cờ xí của Hoàn gia, nhưng lòng Nhiếp Thiên Hoàn lại hiện lên vẻ mặt vui tươi xinh đẹp của Doãn Thanh Nhã. Hắn nàng đã đến Biên Hoang Tập rồi, tìm được niềm hạnh phúc và khoái lạc cho riêng mình rồi!

oOo

Doãn Thanh Nhã ngồi ngây trong khoang thuyền, tựa người lên chiếc ghế gần cửa sổ, thần sắc đờ đẫn.

Cao Ngạn đi đến ngồi ở ghế gần đó, nói: "Nhã nhi không cần phải lo lắng, chúng ta đã đến Hoài Thủy, sẽ nhanh chóng đến Đại Giang thôi. Có Yến Phi trợ giúp sự phụ của nàng, trời có sập xuống cũng không cần sợ".

Doãn Thanh Nhã ngạc nhiên hỏi: "Yến Phi với sự phụ không phải là đối địch với nhau hay sao?".

Cao Ngạn ưỡn ngực hùng dũng nói: “Xuất phát từ mối quan hệ của ta và Nhã nhi, vì nể mặt ta, mọi người còn đối địch nhau làm gì? Yên tâm đi! Lần này chúng đến Đại Giang là một lòng trợ giúp sư phụ nàng đối phó với Hoàn Huyền”.

Doãn Thanh Nhã thoáng đỏ mặt, trợn mắt nhìn hắn, thắc mắc: “Ta với người có quan hệ gì?”.

Cao Ngạn ngạc nhiên đáp: “Ta và nàng? Hắc! Cái này... cái này...”.

Doãn Thanh Nhã như đột nhiên hồi phục lại sức sống, hồn nhiên nói: “Có thật là Yến Phi sẽ giúp sư phụ ta không?”.

Cao Ngạn đáp: “Đương nhiên rồi”.

Doãn Thanh Nhã mừng rỡ: “Chỉ cần Yến Phi xuất thủ, chặt cái đầu thú của Hoàn Huyền, là đã giúp cho sư phụ thoát mối lo lớn nhất! Ta sẽ khuyên sư phụ trở về Lưỡng Hồ, nơi đó có nhiều chỗ thật đẹp! Chỉ cần sư phụ không phản đối, ta sẽ xưng phong làm hướng đạo cho người, đi dạo khắp các thắng cảnh của Lưỡng Hồ”.

Cao Ngạn gãi đầu hỏi: “Sư phụ của nàng sao lại phản đối chứ? Ông ấy đã để nàng đến Biên Hoang Tập, đương nhiên là đồng ý chuyện của hai ta rồi”.

Doãn Thanh Nhã điềm nhiên như không: “Người chỉ muốn ta đến đây làm con tin thôi, chứ không phải mang ta đến gả cho tên tiểu tử nhà người, người đừng có ở đó mà hồ tu vọng tưởng”.

Cao Ngạn lập tức đờ lững chẳng nói nên lời.

oOo

Trong thương sảnh, Nhiếp Thiên Hoàn và Hoàn Huyền ngồi đối diện nhau, phân ranh giới rõ ràng. Chu Thiệu và Mã Quân đứng sau lưng Nhiếp Thiên Hoàn, sau Hoàn Huyền cũng có hai người đứng hầu. Căn cứ vào hình dáng của người đứng bên trái hắn, có thể đoán ngay kẻ ấy chính là Tiêu Phụng Tiên. Vì Hoàn Huyền không hề giới thiệu dẫn kiến, do đó Nhiếp Thiên Hoàn còn chưa dám xác định.

Kẻ bên kia thì Nhiếp Thiên Hoàn dám khẳng định là Tiêu Tung, không phải là vì lão nhìn được sự lợi hại của y, mà do bằng nhãn lực của Nhiếp Thiên Hoàn mà vẫn không thể nào nhìn ra sự nông sâu của y.

Người này so với Hoàn Huyền còn cao hơn một chút, bận một bộ áo dài màu xám, không hề thấy mang binh khí, tuổi khoảng năm mươi, tướng mạo quái dị, hộp sọ như gắn trên đôi vai rộng bè bè trông như nhỏ h lẫn lại, trông rất bất hợp lý, khiến đầu y nhìn giống đầu ngựa hơn là đầu của một con người.

Ánh mắt của y ảm đạm vô quang, vô luận là nhìn cái gì cũng không hề động đậy, giống như lúc nào cũng giương đôi mắt có thần tình thấu suốt nhìn chòng chọc vào người đối diện. Tuy nhiên, trong đầu của chủ nhân đôi mắt ấy đang có ý niệm gì thì không hề biểu lộ ra chút nào.

Nhiếp Thiên Hoàn chưa từng gặp qua một kẻ nào như thế, nên trong lòng chợt sinh ra sự giới bị, cảnh giác.

Nhưng điều làm cho lão nghĩ mãi không thông chính là người này đang giữ một cái hộp gấm dài hai xích, màu vàng chéo rất huy hoàng, khiến cho người ta không biết hẳn đang giữ trò gì. Rốt cuộc, trong hộp gấm đó chứa đựng cái gì? Hay nó là thứ đựng món độc môn binh khí của Tiều Tung?

Mặt Hoàn Huyền tươi rói, mỉm cười hàm tiếu hỏi: "Việc ta thỉnh bang chủ cân nhắc, kết quả như thế nào?".

Nhiếp Thiên Hoàn cũng cười nhẹ đáp trả, điềm nhiên đáp: "Nhiếp Thiên Hoàn ta chỉ là kẻ quê mùa hèn mọn, không thích hợp với việc làm quan, có thể tiêu diệt Đại Giang bang đã là tâm nguyện lớn nhất của ta rồi. Hảo ý của Nam Quận công ta xin tâm lĩnh, ta vẫn chỉ đáp một lời như trước thôi".

Hoàn Huyền nói: "Nhiếp bang chủ quả nhiên là giang hồ hảo hán có có đức độ, ta đương nhiên sẽ không ép bang chủ làm chuyện mình không muốn làm".

Kế đó vui vẻ hô: "Mang lễ vật ra!".

Người kia nghe nói liền cung kính bưng hộp gấm đặt lên bàn ngay trước mặt Hoàn Huyền.

Nhiếp Thiên Hoàn nhú mày, nhìn chằm chằm hộp gấm, trong lòng chợt sinh cảm giác bất an.

Hoàn Huyền phấn khích nhìn lão vừa dò xét, vừa mỉm cười nói: "Nhiếp bang chủ đã vì ta mà đại phá Dương Toàn Kỳ trên sông, lại phong tỏa Đại Giang, làm cho Kiến Khang lâm vào cảnh thiếu lương, khiến Hoàn Huyền ta cảm kích phi thường. Ta vốn định sau khi đăng lên đế vị, sẽ phong cho bang chủ làm vua Lương Hồ, rất tiếc bang chủ lại chối từ vương hầu

tước vị. Ta không có gì báo đáp, đành dâng tặng cho bang chủ đại lễ này, đảm bảo bang chủ sẽ vừa lòng mãn ý”.

Nhiếp Thiên Hoàn trầm giọng hỏi “Trong hộp gấm chứa vật gì vậy?”.

Hoàn Huyền đẩy hộp gấm đến trước mặt Nhiếp Thiên Hoàn, ung dung nói: “Để tìm được lễ vật xứng với thân phận và địa vị của Nhiếp bang chủ, đương nhiên không phải thứ tầm thường. Nhiếp bang chủ cứ mở nắp ra, không phải là chỉ liếc qua là biết liền sao?”.

Thần sắc Nhiếp Thiên Hoàn trở nên nghiêm túc, hần học nói: “Nam Quận công không cần phải thừa nước đục thả câu nữa, trong cái hộp rốt cuộc là vật gì? Thỉnh nói ra cho rõ, coi Nhiếp Thiên Hoàn ta có tiếp thụ được hay không?”.

Hoàn Huyền than dài: “Vậy ta đành phải chỉ làm thay thôi!”.

Nói rồi vỗ một chưởng lên mặt bàn, nắp hộp lập tức văng ra, tình cảnh trong hộp lập tức bộc lộ hoàn toàn trước mắt Nhiếp Thiên Hoàn.

Nhiếp Thiên Hoàn nhìn đến rách khóe mắt.

Cùng lúc đó, Hoàn Huyền bật dậy, Đoạn Ngọc Hàn xuất ra khỏi vỏ, hóa thành mống bạc chém thẳng vào mặt Nhiếp Thiên Hoàn.

Tuy Nhiếp Thiên Hoàn bị vật trong hộp làm cho tâm thần thất tán, nhưng kinh nghiệm mấy chục năm vào sinh ra tử khiến lão có thể ứng biến và phản ứng cực nhanh. Lão định sử dụng Thiên Địa Minh Hoàn liều mạng với Hoàn Huyền, chợt phát giác Chu Thiệu và Mã Quân đang từ sau lưng hạ độc thủ vào cổ và lưng của lão.

Nhiếp Thiên Hoàn không thể phân tâm nghĩ ngợi điều gì khác nữa, vụt bắn người khỏi ghế, hai tay liên tục rút chủy thủ đeo ở eo, phóng thẳng về phía địch nhân và những tên phản đồ đáng hận trong đại sảnh.

Vào giờ phút này, người được coi là Tiêu Tung đó cũng phóng vọt lên đuổi theo, song quyền kích xuất, kinh khí cường liệt, bao phủ hoàn toàn Nhiếp Thiên Hoàn.

Điều duy nhất mà Nhiếp Thiên Hoàn nghĩ đến lúc này, là nếu như lão không thể nào rời khỏi sảnh đường này, Lương Hồ bang sẽ theo lão mà tiêu tan, không còn có ngày ngóc đầu trở dậy nữa.

Từ góc nhìn của lão, có thể thấy rõ thủ cấp của Hác Trường Hanh ở trong hộp. Đôi mắt y tràn đầy phần hận, rõ ràng là chết không nhắm mắt.

- o O o -